

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P.R.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29.10. 2009 č.j. 156354/2009/KUSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29.10. 2009 č.j. 156354/2009/KUSK bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Rakovník, Odboru dopravy ze dne 14.9. 2009 č.j. OD/8681/2009HAM, kterým nebylo vyhověno žádosti o navrácení řízení v předešlý čas podle § 41 správního řádu s odůvodněním, že žalobce měl dostatek možností a termínů, kdy se mohl k projednání přestupku dostavit, se správním orgánem komunikoval telefonicky, e-mailem i písemně, věděl o svém obvinění a byl poučen o místní příslušnosti při projednání přestupků. Správní orgán dále konstatoval, že pracovní zaneprázdnění není důvodem k navrácení věci v předešlý stav, neboť žalobce si mohl při zahraničních cestách zajistit doručování písemností. Byl mu poskytnut ze strany správního orgánu dostatečný prostor pro dostavení se k jednání o přestupku, neboť mu bylo poskytnuto několik termínů. Navíc, žalobce nereagoval na doplnění spisového materiálu a v neposlední řadě je dle zaslaného e-mailu zcela zřejmé, že o doručení zásilky na jeho adresu byl informován i do zahraničí.

Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s postupem správních orgánů při doručování rozhodnutí o uložení pokuty a rovněž s důvody pro zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Žalobce předně namítá, že správní orgán I. stupně doručil usnesení na

nesprávnou adresu, přičemž o skutečnosti, že na této adrese již nebydlí ani nebydlel v době doručování věděly oba správní orgány, a to nejen z vyjádření žalobce, ale i z doručenek, které správnímu orgánu byly vráceny s vyznačením: „uloženo bez pokusu o doručení“. Tuto službu má žalobce aktivovanou především z důvodu odstěhování. Žalobce dále namítá, že se správním orgánem komunikoval i elektronicky, avšak ten se na adresu pro doručení nikdy neinformoval.

Žalobce nesouhlasí ani s postupem správního orgánu, několikrát pokus o doručení předmětné písemnosti na nesprávnou adresu žalobce vyhodnotil jako nedoručenou a až poslední pokus, který proběhl za zcela totožných skutkových okolností jako předchozí pokusy, vyhodnotil opačně než předchozí. Žalovanému dále vytýká, že měl rozhodnout jen o otázce, zda-li správní orgán správně odmítl žádost žalobce o prominutí zmeškaného úkonu, nikoliv správním řízením jako celkem. Na druhou stranu žalobce má za to, že v rámci rozhodování o odvolání se měl žalovaný implicitně zabývat námitkou žalobce o nesprávně vyznačené fikci doručení ze strany správního orgánu I. stupně, jakož i postupem správního orgánu I. stupně, který dvě totožné skutkové okolnosti hodnotil v každém jednotlivém případě odlišně. V neposlední řadě má žalobce za to, že skutečnost, zda-li věděl o správním řízení, není pro rozhodování v dané věci relevantní, naopak žalobce ve snaze usnadnit komunikaci s úřady dobrovolně aktivoval vlastní datovou schránku, což dokazuje, že se nikdy aktivně nevyhýbal přebírání písemností.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27.5. 2010 k námitkám uvedeným v žalobě uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce, v době před doručením předmětného usnesení, správnímu orgánu doložitelně oznámil změnu trvalého pobytu nebo uvedl adresu pro doručování. Poukázal na skutečnost, že i přes tyto výhrady si usnesení dne 24.9. 2009 na této adrese převzal. Pokud jde o oznámení provozovatele poštovních služeb, které je uvedeno na přední straně obálky „Uloženo bez pokusu doručení“, žalovaný konstatoval, že toto oznámení prezentuje sdělení České pošty s.p. o uzavření písemné smlouvy mezi adresátem a provozovatelem poštovních služeb, která spočívá v ukládání doručovaných písemností u provozovatele poštovních služeb, kde si je adresát vyzvedává. Uvedené razítko tedy prokazuje, že žalobce měl v době doručování písemností uzavřenou smlouvu o ukládání písemností a bylo jen na jeho uvážení, jakým způsobem si zajistí jejich převzetí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce si v průběhu řízení vyzvedával doručované písemnosti na adrese, kterou uvedl při zjištění přestupku, tedy X. V některých případech pak byly písemnosti doručovány na adresu právnické osoby X, na jejímž hlavičkovém papíru žalobce vedl korespondenci se žalovaným. Žalovaný dále připomněl, že není povinností správního orgánu dotazovat se účastníka řízení, zda-li nezměnil místo trvalého pobytu, případně, zda nemá jinou adresu pro doručování s tím, že poukázal na znění ustanovení § 19 odst. 3 a na ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu. Žalovaný doplnil, že pokud žalobce chtěl doručovat na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, měl zvolit postup podle § 37 správního řádu. Opakované pokusy o doručení žalovaný označil za vyjádření dobré vůle správního orgánu o řádné doručení písemností.

K námitce týkající se nesprávného postupu správního orgánu I. stupně, kdy tento zamítl žádost žalobce o navrácení v předešlý stav a neakceptoval odůvodnění, proč nevyzvedl doručovanou písemnost, žalovaný poukázal na znění ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu a zdůraznil, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Tyto důvody musí být objektivního rázu. Žalovaný poukazuje na žádost o prominutí zmeškání úkonu, ze které je zřejmé, že žalobce neprokázal, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Žalobce svou žádost o prominutí zmeškání úkonu nedoložil žádným relevantním dokladem, na jehož základě by správní orgán I. stupně mohl uznat oprávněnost žádosti. Tvrzení žalobce o služebních cestách

mimo území České republiky ani čerpání dovolené neprokázal žádným hodnověrným dokladem. Žalovaný dále poukázal na sdělení žalobce ze dne 25.3. 2009, kde informoval správní orgán, že ví o uložení zásilce, o tom, že je na dovolené i o jeho návratu. Připomněl, že na základě tohoto sdělení správní orgán I. stupně odpověděl rovněž elektronicky, že zásilka bude uložena u správního orgánu a v případě, že dá vědět o svém návratu, bude mu zaslána ještě jednou. Jelikož si žalobce zásilku nevyzvedl u správního orgánu, pokusil se ji doručit ještě jednou, ale písemnost se vrátila jako nedoručená.

Žalovaný rovněž odmítl tvrzení žalobce, že důkazem o nevyhýbání se přebírání písemností svědčí skutečnost, že si nechal aktivovat vlastní datovou schránku. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce sdělil správnímu orgánu o aktivaci datové schránky až dne 29.9. 2009, tedy téměř po roce, kdy bylo řízení zahájeno.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že žalobci byla rozhodnutím o přestupku v příkazním řízení č.j. OD/8681/2008 ze dne 9.10. 2008 uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením ustanovení § 4 písm. b) a ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení.

Žalobce podal proti rozhodnutí odpor, a proto správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na den 19.11. 2008. Žalobce se z uvedeného termínu konání ústního jednání omluvil přípisem ze dne 18.11. 2008 (doručeným správnímu orgánu dne 20.11. 2008) s tím, že je mimo území České republiky. Žalobce také požádal, aby jeho věc byla postoupena podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích k příslušné komisi do Prahy, kde žije. Zároveň oznámil, že požádal advokátní komoru ČR o přidělení právního zástupce ex offo, a to z důvodu jeho finančních možností.

Správní orgán další korespondencí ze dne 4.12. 2008 žalobci sdělil, že je možné, aby se k obvinění z přestupku vyjádřil písemně do 31.12. 2008 s tím, že mu byla zaslána kopie spisového materiálu a poučení o následcích nevyjádření se. Žalobce si zásilku převzal až dne 8.1. 2009, kdy předchozí pokus o doručení selhal a obálka byla vrácena správnímu orgánu s poznámkou doručujícího orgánu „Uloženo bez pokusu doručení“. Jelikož si žalobce v úložní době písemnost nevyzvednul, správní orgán zaslal žalobci další sdělení ze dne 30.12.2008, kterým znovu poskytl žalobci lhůtu do 27.1. 2009 k vyjádření se k obvinění z přestupku s tím, že písemnost společně s materiály zaslal jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu žalobcova zaměstnavatele.

K této výzvě se žalobce vyjádřil přípisem ze dne 25.1. 2009, kde uvedl, že trvá na nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 74 přestupkového zákona, neboť podle jeho názoru náhrada písemného sdělení za ústní jednání není možná. Žalobce znovu požádal o postoupení věci příslušné komisi do Prahy a sdělil, že do doby, než mu bude ustanoven právní zástupce ex offo, zmocnil advokáta Pedra Moreira, se sídlem Cykle Serrano 76, 5-I, Madrid, Spain, aby ho zastupoval ve všech úkonech souvisejících s daným řízením s výjimkou převzetí meritorního rozhodnutí. Žalobce poučil správní orgán, že veškeré písemnosti musí být v příslušném jazyce v souladu s komunitárním právem. Na to správní orgán reagoval výzvou k doplnění spisového materiálu ze dne 27.1. 2009 o plnou moc k zastupování v daném řízení a poučil žalobce, že v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Žalobci uložil, aby plnou předložil do 20.2. 2009. Písemnost si žalobce převzal dne 10.2. 2009.

Dne 12.3. 2009 se konalo ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Dne 13.3. 2009 vydal správní orgán rozhodnutí č.j. OD/8681/2008, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích za porušení ustanovení § 4 písm. b) a ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Správní orgán se pokusil žalobci doručit rozhodnutí jednak na adresu žalobcova zaměstnavatele a dvakrát na adresu trvalého pobytu. Poprvé byla zásilka uložena u doručujícího orgánu ode dne 17.3. 2009 do 1. 4. 2009. Poté přišla správnímu orgánu zpráva od žalobce, kde sdělil, že je informován o uložení zásilky na poště a o tom, že je od 5.3. do 5.5. 2009 na dovolené. Správní orgán odpověděl žalobci, že zásilka bude uložena u správního orgánu a v případě, že dá vědět o svém příjezdu, zašle správní orgán rozhodnutí ještě jednou. Jelikož si žalobce zásilku nepřevzal, zaslal správní orgán rozhodnutí o uložení pokuty znovu na adresu trvalého pobytu, ale opět se vrátila s tím, že si ji žalobce v úložní době nepřevzal.

Dne 29.7.2009 podal žalobce žádost o prominutí zmeškaného úkonu a současně i odvolání s odůvodněním, že správní orgán nepřihlédl k námitkám přestupce, bylo mu znemožněno účastnit se jednání osobně a věc odmítl přesunout k projednání do místa faktického bydliště.

Správní orgán rozhodl o prominutí zmeškání úkonu usnesením č.j. OD/8681/2008/HAM ze dne 14.9. 2009, kterým žádosti jak je uvedeno výše nevyhověl. Proti usnesení podal žalobce odvolání, kde argumentoval ustanovením § 41 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán (vždy) promine zmeškaný úkon, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Stejně jako v žalobě žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že služební cesta v zahraničí je oním závažným důvodem ve smyslu zmíněného ustanovení. I v ostatních částech je obsah odvolání v podstatě totožný s obsahem žaloby, proto na něj soud pro stručnost odkazuje.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kde se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž neshledal pochybení při doručování. Ve věci oznámení provozovatele poštovních služeb uvedených na přední straně obálky „Uloženo bez pokusu o doručení“ odvolací orgán konstatoval obecnou informaci, že toto sdělení prezentuje sdělení České pošty s.p. o uzavření smlouvy s adresátem, podle níž neprobíhá odnos poštovních zásilek na adresu adresáta, ale písemnosti zůstávají uloženy u provozovatele poštovních služeb, kde si je adresát vyzvedává. Tvrzení žalobce o zahraniční cestě žalobce shledal správní orgán účelovým a nevyhovujícím podmínkám § 41 zákona č. 500/2004 Sb.

Jak již bylo výše uvedeno předmětem sporu není skutkový stav věci. Žalobce naopak namítá procesní pochybení správních orgánů obou stupňů, konkrétně měla být porušena ustanovení správního řádu týkající se doručování a spornou je otázka, zda správní orgán správně rozhodl o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškaného úkonu.

Soud se proto při svém rozhodování nejprve zabýval institutem doručování. Doručování správních rozhodnutí upravují ustanovení § 19 až § 26 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle § 20 odst. 1 platí, že *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Podle § 23 odst. 1 nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. V § 23 odst. 4 je stanoveno, že adresát se vyzve vložním oznámením o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Po uplynutí 15 dnů se*

písemnost vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle § 23 odst. 5 zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu zakotvuje pro doručování podle tohoto procesního předpisu tzv. fikci doručení- jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. K vyzvednutí byla zásilka k dispozici dne 5.5.2009. Posledním dnem desetidenní lhůty bylo dne 15.5. 2009, tímto dnem tedy bylo žalobci doručeno správní rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná funkci institutu doručování. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 8. 2005 č. j. 2Afs 202/2004-43 mimo jiné uvedl, že „*právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání institutu doručování ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé **nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.***“

Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že správní orgán porušil některá ustanovení správního řádu upravující doručování. V souladu s nimi doručoval písemnosti na adresu jeho trvalého pobytu, kde si většinu z nich přebíral. Tvzení o tom, že se žalobce odstěhoval a z toho důvodu uzavřel smlouvu s doručujícím orgánem, podle níž písemnosti zůstávají uložené u provozovatele poštovních služeb, kde si je adresát vyzvedává, soud považuje za nevěrohodné. O tom, že se žalobce odstěhoval a změnil trvalé bydliště se zmiňuje poprvé v žalobě. Navíc, je ze správního spisu zřejmé, že doručenky s označením „Uloženo bez pokusu o doručení“ se správnímu orgánu vrací od samého počátku řízení, přičemž prokazují jen zmiňovanou smlouvu uzavřenou mezi provozovatelem poštovních služeb a adresátem. Soud se ztotožnil se závěry správního orgánu, že žalobce věděl o uložení písemnosti, navíc mu správní orgán I. stupně umožnil zvolit si způsob převzetí písemnosti. Jelikož si žalobce rozhodnutí nevyzvedl, po avizovaném návratu z dovolené se pokusil správní orgán doručit písemnost ještě jednou., což prokazuje jen snahu správního orgánu vyjít žalobci vstříc. Podle názoru soudu nejde o překvapivé rozhodnutí o vyznačení fikce doručení, jak zmiňuje žalobce ve své žalobě.

K tvrzení žalobce o nesprávném postupu ze strany správního orgánu při rozhodování o prominutí zmeškané lhůty soud uvádí následující:

V ustanovení § 21 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o prominutí zmeškaní úkonu. Podmínkou pro zvrácení důsledků fikce doručení je dle § 24 odst. 2 prokázání skutečností, že adresát si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. V daném případě žalobce neprokázal, ani netvrdil, že by si uloženou písemnost bez svého zavinění nemohl vyzvednout, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by taková skutečnost nastala. Jak bylo uvedeno výše, ze strany správního orgánu je zřejmá snaha o

doručení předmětného rozhodnutí, když vyčkal se zasláním písemnosti až do návratu žalobce z dovolené. Z obsahu správního spisu navíc vyplývá, že žalobce věděl o uložení písemnosti, což prokazuje elektronická komunikace mezi správním orgánem a žalobcem.

V neposlední řadě se soud neztotožnil s argumentací žalobce, že správní orgán měl vědět z předchozího vyjádření o tom, že se zdržuje na území SRN, ani s tím, že se měl správní orgán aktivně informovat o správné adrese pro doručení. Pokud chtěl žalobce, aby mu byla písemnost doručena na jinou adresu, měl písemně nebo do protokolu tuto skutečnost správnímu orgánu oznámit. Tento úkon má mít náležitosti podání podle § 37 správního řádu, tak aby nedocházelo k pochybnostem.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v daném případě k porušení ustanovení správního řádu, které upravuje doručování, nedošlo. Soud se ztotožnil i se závěry správních orgánů, podle nichž nebyl důvod pro prominutí zmeškaného úkonu. Uvedené skutečnosti svědčí spíše o účelovosti jednání žalobce, než o snaze správního orgánu úmyslně ho poškodit nezákonným postupem, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, dle ustanovení §105 s.ř.s.

V Praze dne 9. srpna 2010

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová

Anonymizaci provedla:
Mgr. Anita Pešulová